

BOTH BALÁZS

A 259-es határjel

*Mikor az örvénylő porhó alól
előzuhan egy ferde házsor,
zúg a szél győzelmi kürtjele
az ismeretlen tájból,
tűzrevaló, csenevész ágak
– kottavonalak, fehér lapra –,
a külvilágtól sáncolt várost
a torony zúgása tartja,
mert végül is legyőzetett,
mint minden hátba támadott,
a törhető üveglap-égen
sápadt gránátalma vacog,
ködbe tartanak ők is, mennek
a recésre fagyott sárban –
Jön a szénsötét bácskai éj.
És győz a szilárdságtan.*

Vércseszárnyé a pillanat

*Itt eső után az út
repedt teknője ásít.
A tarló sárga káprázat,
hullámzik Csikériáig.*

*Reggelre a tengeri tábla
hátizsákokat fial.
Felizzik a kunsági por,
ezüst drótjaival.*

*Vércseszárnyé a pillanat,
sárszagú meleg a csend.
Torony fokán, ha rád talál,
megsejtheted Istent.*

Both Balázs 2017. január 22-én, a Magyar Kultúra Napján az Érd Megyei Jogú Város és a Magyar Írószövetség által alapított Bella István-díjban részesült. Szerzőnknek szívből gratulálunk!

2013. december 7.

*Még egyszer a képeket, az ablak lezárt négyszögét,
mielőtt a kapun túl társnak szegődik a sötét,
a hangtalan sikló retesz mögött csillaglámpást a bokron,
bruegheli díszlet: ködbe dermedt tornyaival Sopron –
Ezt látta még, hogy elindult. Egy hang se szólt rá: várj még,
négy utca neked kontinens, ha nem kísér, csak az árnyék.*

*Ha nem kísér csak az árnyék, egyedül vagy, mint a gondolat.
A falakra elemlámpa fest sárga-fehér pontokat.
Négy utca lehet egy földrész, és a tachycard órák:
lángba mártott éjszaka, örökkévalóság.
Aztán az utak: macskakő, erdősáv, külvárosi szerpentin –
A kéz sapkát húz, egy hang se szól: ha elmész, nem marad senkim.*

*Ha elmész, nem marad senkim. Időd fogytán, hogy átjuss,
a tizenhárom szám tükrében feldereng Pilátus,
balra nézel: kerítés, árok. Jobbra pillantasz: téglasorfal.
A remény vízere elszivárog, éjfél mínusz négy fokkal.
Ha latra kerül a veszteség, ha veszélyt nem sejtve, legyint a kéz,
ha fényesedik az ég feléd: a halál álom-nehéz.*

*A halál álom-nehéz. A vesztőhely most fog kihűlni.
Vaku villan a téli kertben, új kép merevül ki.
Hang lebeg, az erdőt látta még egyszer, a fákat –
Képsor állít mementót kő-merev sikolyának.
Nyitott sír előtt állunk. Négy nap múlva karácsony.
Éjszaka volt, december hét, kétezer-tizenhárom.*

Japán bagatellek

*Jelenés vagy, mint
hold fénye a friss havon.
Téli káprázat.*

*Versből csatolok
nyakadra gyöngysort. Ragyogj,
századokon át.*

*Pilláid szirmok.
Boríts el illatoddal,
cseresznyevirág.*